

*Дзюба М. М.,**кандидат філологічних наук,**доцент кафедри журналістики та українознавства**Національного університету водного господарства та природокористування**<https://orcid.org/0000-0002-4229-7047>**Малевиц Л. Д.,**кандидат філологічних наук, доцент,**завідувач кафедри журналістики та українознавства**Національного університету водного господарства та природокористування**<https://orcid.org/0000-0001-6597-8331>*

ЕПОНІМІЧНІ ТЕРМІНИ В НАУКОВО-ПОПУЛЯРНОМУ ДИСКУРСІ

Анотація. Статтю присвячено описові особливостей мовного вираження епонімічних термінів – мовних знаків, до складу яких увіходять власні назви – в українському науково-популярному дискурсі. Науково-популярний дискурс розглянуто як сукупність текстів, властивих певній сфері спілкування, з урахуванням позамовних чинників, адресантно-адресатної взаємодії, комунікативних установок. Простежено тенденцію активного переходу лексики із термінологічної сфери до загальнозживаної в мові науково-популярної періодики. З'ясовано, що інтелектуальний потенціал власних імен – компонентів епонімічних термінів – у їхній здатності актуалізувати історичну, соціальну, культурологічну інформацію та увиразнювати зміст поняття. У науково-популярній періодиці автори вводять епонімічні мовні знаки по-різному: у тексті поруч з терміном подають інформацію про епонім; використовують гіперпосилання, активізація якого пропонує інформацію про епонім і дефініцію терміна зі складником – власною назвою; епонімічний термін вводять без будь-яких коментарів щодо власної назви, від якої утворено термін, що можна пояснити поширеністю епоніма і широкою з ним обізнаністю. Дефініція епонімічних термінів має свої особливості: вона містить вказівку на зв'язок із епонімом, а через використання нефахової та загальнонаукової лексики з метою адаптації до рівня реципієнта автор створює умови для легкого розуміння наукового поняття адресатом. На відміну від наукового дискурсу, у науково-популярному дефініція терміна, до якого входить власна назва, нерідко нагадує захопливу розповідь про історію відкриття наукового явища та його авторів. Для пояснення сутності епонімічного терміна досить виразною є тенденція до використання стилістичних фігур, що сприяє кращому розумінню і запам'ятовуванню спеціальних мовних знаків. Вдалим і практично продуктивним є використання лінгвістичного прийому аналогії, особливо в контексті власної оцінки автора, що демонструє ставлення останнього до позначуваного епонімічним терміном поняття. У науково-популярному дискурсі епонімічним термінам властива варіативність.

Ключові слова: українська мова, термінологія, науково-популярний дискурс, епонімічні терміни, епонім, медіа, радіоформат.

До національних пріоритетів соціально-економічного розвитку в умовах війни і повоєнного відновлення України віднесено проблему імплементації стандартів відкритої науки, що засвідчено в «Концепції розвитку відкритої науки в НАПН України на 2024-2030 роки», одне із завдань якої – популяризація науки, поширення наукових знань [1]. З огляду на сказане вище, увага до мовних засобів вираження наукового знання широкій аудиторії є очевидною і закономірною. Крім того, стійка тенденція до збільшення кількості епонімічних термінів у наукових терміносистемах високорозвинених сучасних мов закономірно викликає усе більше зацікавлення дослідників до особливості їх функціонування не лише у фаховому дискурсі, а й у науково-популярному.

Формулювання проблеми. Популярний різновид наукового дискурсу набуває поширення і з інших причин: якщо раніше основним науковим продуктом були переважно власне наукові праці, то сьогодні для вчених не менш важливою стає прилюдна презентація здобутих результатів наукового знання, успішність якої залежить не тільки від оцінки ученого вузькофаховою спільнотою, а й від публічної реакції широкого кола нефахівців [2, с. 46]. Крім висвітлення результатів дослідження науковців широкому загалові, доведення до відома нефахівців у певній галузі світової та вітчизняної науки її досягнень, до завдань науково-популярного дискурсу належить зацікавлення широкою читачької аудиторії історією відкриттів, невідомих наукових фактів тощо.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Різні аспекти науково-популярного дискурсу були предметом лінгвістичних студій О. Приймачок (проблеми мовознавства в сучасному науково-популярному дискурсі) [3], С. Соколовської (функціонально-комунікативний аспект науково-популярного дискурсу) [4], М. Черник (англійськомовний дитячий науково-популярний дискурс) [5], Н. Кочукової, Т. Ягубової (мовні засоби репрезентації сучасного українського науково-популярного медіадискурсу) [6], [7] та ін.

Актуальність теми зумовлено загальною спрямованістю сучасної лінгвістики на вивчення різних типів дискурсу в комунікативно-прагматичному та лінгвокогнітивному аспек-

тах і відсутністю дослідження епонімічних термінів у сучасному українському науково-популярному дискурсі.

Мета статті – проаналізувати особливості мовного вираження термінів, до складу яких увіходять власні назви, в українському науково-популярному дискурсі.

Матеріалом дослідження стали науково-популярні тексти журналів «Світогляд» (<https://svitohlyad.org.ua>), «Куншт» (<https://kunsht.com.ua/>), сайтів «Моя наука» (<https://my.science.ua/hr-posts>), «Громадське» (Наука) (<https://hromadske.ua/tags/pauka>), науково-популярний проєкт «Теорії неймовірності» на Українському радіо (<https://ukr.radio/prog.html?id=886>).

Виклад основного матеріалу дослідження. У сучасній лінгвістиці дискурс розглядають як багатовимірне явище [8], проте різні трактування цього поняття доповнюють одна одну, досліджуючи його в різних аспектах. При цьому теорія дискурсу та саме поняття *дискурс* «не заперечують і не витісняють традиційний об'єкт лінгвістичних досліджень «текст», а демонструють вихід на новий рівень пізнання, що допомагає побачити й обґрунтувати когнітивно-комунікативний потенціал тексту» [9, с. 331]

Нам імпонує погляд І.С. Шевченко на дискурс як інтегральний феномен, мисленнєво-комунікативну діяльність, яка відбувається з урахуванням соціокультурного контексту, «є сукупністю процесу і результату, характеризується континуальністю і діалогічністю» [10, с. 28]. Науково-популярний дискурс функціонує як текст чи тексти у зв'язку з соціальними, культурно-історичними та іншими чинниками, а також із системою комунікативно-прагматичних і когнітивних інтенцій автора в його взаємодії з адресатом. Комунікативна діяльність і продукти цієї діяльності співвідносяться з ментальною сферою, яка концентрує у собі відповідні знання.

Дискурсний аналіз зосереджується на характері впливу екстралінгвального фону (соціальних інститутів, культурних, ідеологічних та інших факторів) на формування тих чи інших мовних закономірностей [11, с. 10-11].

Науково-популярний дискурс може бути представлений як сукупність текстів, властивих певній сфері спілкування, з урахуванням позамовних чинників, адресантно-адресатної взаємодії, комунікативних установок. Нам імпонує визначення А. Соколової про науково-популярний дискурс як «гібридне утворення, яке може поєднувати елементи наукового, педагогічного, медичного, публіцистичного, політичного, релігійного та інших типів дискурсу залежно від комунікативної ситуації, завдань, які ставить перед собою автор (адресант), пізнавальних інтересів адресата, історичної та соціальної обумовленості» [12, с. 54]. Тобто науково-популярний дискурс передбачає поєднання наукового і популярного контенту з метою пояснення, поширення та впровадження знань і здобутків сучасної науки.

Останнім часом з метою популяризації науки до написання науково-популярних текстів залучають журналістів із високим рівнем ерудиції, обізнаності, із вмінням створювати цікавий та зрозумілий широкому колу читачів контент для оприлюднення актуальних наукових тем. Зростання зацікавленості науковим матеріалом мотивує авторів удосконалювати, урізноманітнювати не лише зміст викладених публікацій, а й мовне оформлення з метою гармонійного поєднання належного рівня науковості та доступності, зрозумілості, легкості сприйняття [7].

Невід'ємним складником науково-популярного дискурсу є наукові терміни, які потребують пояснення, що зумовлено

специфікою стилю: цільова аудиторія переважно не належить до фахівців описуваних наукових галузей. Значний пласт українських наукових термінів становлять спеціальні мовні знаки з компонентами-епонімами, яким властива енциклопедичність. Інтелектуальний потенціал власних імен – компонентів епонімічних термінів – «убачаємо в їхній здатності актуалізувати історичну, соціальну, культурологічну інформацію, увиразнювати зміст поняття» [13, с. 132]. І якщо прізвище науковця, яке є компонентом епонімічного терміна, добре знайоме фахівцям і виступає в конкретній метамові своєрідним кодом, шифром, вказівкою на час, місце чи умови наукового відкриття, то цікаво простежити, як функціонують такі мовні знаки в науково-популярному дискурсі.

Результати аналізу нашої вибірки уможливають висновок, що в науково-популярній періодиці автори вводять епонімічні мовні знаки по-різному. Найчастіше в тексті поруч з терміном подають інформацію про епонім, як-от: «*«Лезо Оккама» (назва походить від імені англійського філософа й теолога 13–14 століть Вільяма Оккама) вимагає оброти між кількох конкурентних гіпотез найпростішу, засновану на найменшій кількості припущень»* [14, с. 40].

В електронних версіях науково-популярних текстів поширений прийом – гіперпосилання, активізація якого пропонує інформацію про епонім і дефініцію терміна зі складником – власною назвою, наприклад: «*Людське тіло, з усім його міжмолекулярним простором, можна уявити як сітку Рабіца. Очевидно, що страйкбольна кулька через різницю розмірів, з високою ймовірністю пролетить через сітку, не зачіпаючи дроту, а якщо її зачепить – то лише стінку комірки; тенісний – зруйнує одну, або і зовсім пролетить, не зачіпаючи; а ось баскетбольний м'яч, запущений у сітку, абсолютно точно зруйнує декілька її секцій»* (<https://my.science.ua/yak-prodruzhyty-iz-radiatsiyeyu/>). Це специфічна риса цифрового науково-популярного дискурсу, де автор не перевантажує основний текст складними математичними поясненнями, надаючи читачеві вибір: сприймати епонім як даність або перейти до поглибленого вивчення.

Трапляються випадки, коли епонімічний текст подають без будь-яких коментарів щодо власної назви, від якої утворено термін, що можна пояснити поширеністю епоніма і широкою з ним обізнаністю (на переконання автора) потенційної аудиторії, як-от: «*Якщо в нас є багато спектрів від однієї й тієї самої зорі, ми можемо подивитися, чи зміщується цей спектр у «червону» чи «синю» сторону. Таке зміщення пов'язано з рухом зорі на нас чи від нас (ефект Доплера), і його можна перерахувати у значення радіальних швидкостей...»* (<https://www.kunsht.com.ua/articles/vidkrittya-planetarnogo-masshtabu-intervyu-z-olgoyu-zaxozhaj>).

Як відомо, в наукових текстах широко використовують дефініцію – тлумачення, що розкриває значення терміна за допомогою опису його ознак або функцій, а також унаслідок встановлення родо-видових відношень. За спостереженням Н. Кочукової, дефініція в науково-популярному дискурсі «складає змістову основу науково-популярного тексту з будь-якої тематики, передаючи адресату-нефахівцю доступне трактування невідомих йому термінів» [6, с. 121]. Дефініція епонімічних термінів має свої особливості: насамперед вона містить вказівку на зв'язок із епонімом, а через використання нефахової та загальнонаукової лексики з метою

адаптації до рівня реципієнта автор створює умови для легкого розуміння наукового поняття адресатом, напр.: «*Альберт Айнштейн запропонував трирівневу структуру теоретичної фізики: нижній рівень – пояснення експериментальних фактів, проміжний – твердження, які отримують із аксіом логічним (математичним) шляхом, верхній – основні аксіоми теорії. Він також стверджував, що ніякого логічного шляху, який веде від нижнього рівня до верхнього, не існує. Шлях від нижнього до верхнього рівня називається «доугою Айнштейна»* [15, с. 48].

На відміну від наукового дискурсу, у науково-популярному дефініція терміна, до якого входить власна назва, нерідко нагадує захопливу розповідь про історію відкриття наукового явища та його авторів. Особливо виразно спостерігаємо це в аудіоформаті – науково-популярному радіопроекті «*Теорії неймовірності*», де простежуємо мовну індивідуальності автора в орієнтації на невимущену дискусивну манеру викладу, яка сприяє підвищенню експресивності: «*А потім, на початку ХХ століття, з'явився Ейнштейн зі своєю загальною теорією відносності. Він пояснив, що гравітація ніяка не сила. Гравітація виникає через те, що масивні об'єкти викривляють простір довкола себе*» (<https://ukr.radio/prog.html?id=886>). Таким чином, у науково-популярному тексті епонім часто виходить за межі суто термінологічної номінації, стаючи суб'єктом активної дії. Вислів «*з'явився Ейнштейн зі своєю теорією*» демонструє стратегію персоналізованої подачі матеріалу, де наукова концепція невіддільна від постаті творця. Експресивне заперечення усталених догм («*гравітація ніяка не сила*»), що створює ефект заперечення попередніх (ньютонівських) уявлень, залучаючи читача до процесу наукового переосмислення) маркує перехід до моделі невимущеного діалогу з аудиторією, що характерно для сучасної науково-популярної періодики. У такий спосіб епонімічний контекст (постать Ейнштейна) слугує «гарантом якості» цієї інформації, даючи змогу читачеві прийняти спрощену модель як достовірну наукову істину, а епонімічний мовний знак стає не лише носієм інформації, а й стилістичним центром, навколо якого вибудовується доступна для нефахівця модель світу.

За нашими спостереженнями, у науково-популярних різножанрових текстах для пояснення сутності епонімічного терміна досить виразною є тенденція до використання стилістичних фігур, наприклад, антитези, що сприяє кращому його розумінню і запам'ятовуванню: «*Професіонали нерідко вважають себе нездарми, а нікчемі ведуть себе так, ніби вони геніальні... Два вчених-психологи з Корнуела – Девід Даннінг і Джастін Крюгер виявили “ефект Даннінга-Крюгера” на базі своїх досліджень з цієї проблеми. ...Дослідники висунули гіпотезу, що невігласи не тільки погано знають предмет, але через свої слабенькі знання не в змозі об'єктивно оцінити ступінь власного невігластва. Знавці ж легко пораються із завданням, а тому думають, що це буде легко і для всіх інших. Саме тому вони оцінюють себе нижче відносно того, як дивляться на них інші люди. Це узагальнення стосовно найкращих і найгірших дістало назву “ефект Даннінга-Крюгера”*» (<https://my.science.ua/neobiznani-pro-vlasne-neznannya-efekt-danninga-kryugera/>).

Серед нашої вибірки трапляються випадки застосування

аналогії для тлумачення терміна з компонентом-епонімом. З огляду на те, що наукові знання, їхнє розуміння й оцінювання здебільшого фіксуються за допомогою вже добре відомих образів, цей лінгвістичний прийом досить доречний і практично продуктивний, особливо в контексті власної оцінки автора, що демонструє його ставлення до позначуваного терміном поняття/явища, як-от: «*Демон Лапласа – це про детермінізм. Це думка про те, що може існувати щось – машина, людина чи демон, – що може бачити майбутнє. Але як би це було безглуздо. Це ніби ув'язнений, щойно засуджений за численні вбивства, сказав би: “Судде, це не моя провина. Це все сталося через усі ці впливи на мене. І я нічого не міг зробити, крім як скоїти ці вбивства”. А суддя відповів би: “Я все розумію. І це не моя провина, що я засуджую вас до смерті. Це все впливи на мене в минулому. Тож не звинувачуйте мене”*» (<https://www.kunsht.com.ua/articles/chy-mozemo-my-mandruvaty-v-chasi-kunshtkamera-z-richardom-miullerom>).

В окремих публікаціях весь текст – зрозуміле, доступне і захопливе пояснення суті епонімічного терміна та історії епоніма, як, наприклад, у публікації «*Ефект Саньяка, високоточна зброя та потреба у фундаментальній науці*», що починається зі слів: «*У наші дні навіть чимало фізиків не чули про ефект Саньяка... Спробуємо з'ясувати, в чому полягає цей ефект і як його пояснюють з погляду сучасних уявлень про простір та час*» (<https://www.kunsht.com.ua/articles/efekt-saniaka-vysokotochna-zbroia-ta-navishcho-potribna-fundamentalna-nauka>).

Епонімічні терміни виступають не лише як номінативні одиниці, а і як інструменти інтелектуальної гри та адаптації складних концептів. Виразним прикладом такої актуалізації є вживання епоніма у фразеологізованій формі: «*...ми існуємо в симульованій реальності, яку створили вищі істоти, навмисно, наче Декартів злий геній, запрограмувавши її неправильними фізичними законами*» (<https://kunsht.com.ua/articles/mah-mulytyvsesvitu-rozмова-z-devidom-doychemuryvok-z-knyzky-chomu-isnyue-svit>). У наведеному фрагменті епонімічний зворот «*Декартів злий геній*» демонструє специфіку функціонування філософського епоніма в міждисциплінарному просторі науково-популярного дискурсу. Використання порівняльної конструкції з епонімом («*наче Декартів злий геній*») дає змогу авторові пояснити абстрактну фізико-математичну модель симуляції через антропоморфний та інтелектуально впізнаваний образ. Це нівелює когнітивний бар'єр між фахівцем і нефахівцем, трансформуючи складну наукову ідею у формат захопливого наративу.

Дослідження засвідчує, що епонімічним термінам і нomenам в науково-популярній періодиці, напр., (<https://kunsht.com.ua/articles/dva-roky-teleskopu-vebba-ekzoplanety-rannihalaktyky-ta-inshi-neumovirni-vidkryttia>), властивий високий рівень номінативної варіативності. Зафіксовано перехід від повноструктурних офіційних назв (*телескоп імені Джеймса Вебба*) до гранично стиснутих метонімічних моделей (*Вебб, Габбл*), що свідчить про високий ступінь детермінологізації та інтеграції епонімів у загальноживану лексику.

Особливою формою варіативності є комбінування текстових та позатекстових (гіперпосилання) методів пояснення епонімічних знаків (*точка Лагранжа L2*). Це дозволяє авторів варіювати складність контенту залежно від рівня підготовки

реципієнта. Крім того, трансформація терміна закон *Габбла* у закон *Габбла-Леметра* демонструє динаміку епонімічного фонду під впливом екстралінгвістичних чинників – перегляду історії наукових відкриттів

Спостережено також тенденцію до поширення в науково-популярному дискурсі ускладнених заголовків, які надають реципієнтові альтернативу варіанта оформлення змістової сутності публікації. Такі незвичні заголовкові комплекси двокомпонентні, оформлені за допомогою розділового сполучника або, до складу одного з речень уходить епонімічний термін, наприклад: «*Задивляюся у зіниці космосу або на що здатний телескоп Джеймса Вебба*» (<https://kunsht.com.ua/articles/zadivlyayus-u-zinici-kosmosu-abo-na-shho-spromozhnij-teleskop-dzhejmisa>).

Аналіз публікацій [як-от, 16] виявив, що у науково-популярному дискурсі виразно реалізується національний складник епонімічних термінів через розгортання контексту навколо постаті вченого, де епонім стає центром національної ідентифікації. Випадок із *діаграмами Вороного* ілюструє процес термінологічної конкуренції та уніфікації: текст демонструє, як множинність галузевих епонімів (*область Діріхле, клітина Мейєрінга*) поступово заміщується єдиним домінуючим епонімом завдяки визнанню фундаментальності наукового внеску автора. Варіативність тут виступає не як термінологічна вада, а як когнітивний інструмент: автор через низку синонімів (*комірка, мозаїка*) адаптує складну математичну абстракцію, роблячи її частиною загальнонаукової картини світу пересічного читача.

У результаті дослідження з'ясовано, що епонімічні терміни є невід'ємним складником науково-популярної комунікації, виконуючи водночас номінативну, пояснювальну та прагматичну функції, що забезпечує ефективну трансляцію наукового знання в соціокультурний простір. Епонімічні терміни в науково-популярному дискурсі є не лише номінативними одиницями, а й потужними когнітивними інструментами, що поєднують спеціальну інформацію з широким культурно-історичним контекстом. Активний процес переходу епонімічних номінацій із вузькоспеціалізованих терміносистем до загальноживаного лексичного фонду свідчить про високий рівень інтелектуального потенціалу власних назв, які здатні актуалізувати соціально-культурну інформацію, роблячи наукові поняття впізнаваними та зрозумілими для нефакхівців.

Література:

1. Концепція розвитку відкритої науки в НАПН України на 2024–2030 роки. <https://naps.gov.ua/ua/press/announcements/3373/>
2. Галицька О. Б. Дискурсна формація науки XXI ст. *Worldview explications of modernism and postmodernism* : Scientific monograph. Riga: Baltija Publishing, 2023. Pp. 38–72. DOI: <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-357-6>
3. Приймачок О. І. Проблеми слов'янського мовознавства в сучасному науково-популярному дискурсі. *Закарпатські філологічні студії*, 2025. Вип. 41. Т. 2, С.186–191.
4. Соколовська С. Ф. Функціонально-комунікативний аспект науково-популярного дискурсу. *Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка*, 2006. № 26. С. 204–208.
5. Черник М.В. Специфіка реалізації англійськомовного дитячого науково-популярного дискурсу. *Нова філологія* : збірник наукових праць, 2024. № 96. С.166–172.

6. Кочукова Н.І. Нові вияви експресивних засобів у сучасному українському науково-популярному медіатексті. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»: серія «Філологія»*. Острог : Вид-во НаУОА, 2024. Вип. 21 (89). С. 119–122.
7. Кочукова Н.І., Ягубова Т. В. Лексичні й синтаксичні засоби репрезентації сучасного українського науково-популярного медіатексту. *Закарпатські філологічні студії*, 2022. Т. 26. № 2. С.14–19.
8. Francis Cornish. Text, discourse, context: a meta-trilogy for discourse analysis. *Journal of Pragmatics*, 2022. Pp.91–104.
9. Онучак Л. Дискурс як об'єкт сучасної лінгвістики. *Проблеми гуманітарних наук: збірник наукових праць Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Серія «Філологія»*, 2021. № 45. С. 324–332.
10. Шевченко І. С., Морозова О. І. Дискурс як мисленнєво-комунікативна діяльність. *Дискурс як когнітивно-комунікативний феномен*. Харків, 2005. С. 21–28.
11. Галицька О., Бондар Т. Сучасний німецькомовний фітнес-дискурс *Актуальні питання гуманітарних наук*, 2023. Вип. 60. Т. 5. С. 9–13.
12. Соколова А. Поняття «науково-популярний дискурс» в лінгвістиці. *Актуальні проблеми дискурсології* : зб. тез доп. Бахмут, 2017. С. 52–54.
13. Дзюба М. М. Епоніми в українській фаховій мові. *Man and law in the language of modern mass media : Scientific monograph. Volume 2*. Riga, Latvia : “Baltija Publishing”, 2025. Pp.126–154. DOI: <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-554-9-23>.
14. Стріха М. До питання про історію фізики. *Світогляд*. 2022. №1 (93). С. 39–55.
15. Гапоченко С., Синельник І. Естетичний чинник «дуги Айнштайна». *Світогляд*, 2024, № 4 (108), С. 48–49.
16. Сита Г. Діаграми Вороного. *Світогляд*. 2024. № 6 (110). С. 54–57.

Dziuba M., Malevych L. Eponymic Terms within the Popular Science Discourse

Summary. The article is devoted to describing the peculiarities of the linguistic expression of eponymic terms – linguistic signs incorporating proper nouns – within Ukrainian popular science discourse. Popular science discourse is examined as a complex of texts inherent to a specific sphere of communication, accounting for extralinguistic factors, addresser-addressee interaction, and communicative intentions. The study traces the active transition of vocabulary from the specialized terminological sphere to general usage within popular science periodicals. It is established that the intellectual potential of proper names as components of eponymic terms lies in their ability to actualize historical, social, and cultural information while enhancing the clarity of a concept's meaning. In popular science periodicals, authors introduce eponymic signs through various methods: providing information about the eponym directly alongside the term; utilizing hyperlinks that offer both eponym data and the definition of the term; or introducing the eponymic term without additional commentary, which is attributable to the eponym's prevalence and wide recognition. The definition of eponymic terms possesses distinct characteristics: primarily, it indicates a connection to the eponym. By employing non-specialized and general scientific vocabulary to adapt to the recipient's level, the author facilitates the addressee's comprehension of the scientific concept. Unlike strictly scientific discourse, definitions in popular science discourse specifically those involving proper names – frequently resemble engaging narratives about the history of discovery and the authors involved. To explain the essence of eponymic terms, there

is a pronounced tendency to use stylistic figures, which aids in the better understanding and retention of specialized linguistic signs. The linguistic technique of analogy is found to be effective and productive, particularly in the context of the author's subjective evaluation, reflecting their attitude toward the concept denoted by the eponymic term. Finally, eponymic terms in popular science discourse are characterized by a high degree of variability.

Key words: eponymic terms, eponym, Ukrainian language, terminology, popular science discourse, media, radio format.

Дата першого надходження рукопису
до видання: 07.11.2025

Дата прийнятого до друку рукопису
після рецензування: 04.12.2025

Дата публікації: 31.12.2025